

Júlia

Világszerte Nr. 1

Aimee Carson

Menyasszony – másodszor

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Aimee Carson, 2013 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A JÚLIA 663. eredeti címe: The Unexpected Wedding Guest (Harlequin Mills & Boon, Modern Heat)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 663. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-492-9

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

ELŐHANG

*Hillbrook Egyetemi Campus, New York állam
Tíz évvel korábban*

– El sem hiszem, hogy ez az utolsó közös éjszakánk! – Reese Michaels lehuppant egy székre a ház mögötti verandán.

Három lakótársnőjével üldögéltek odakint. Reese kinézett a Hillbrook Egyetem sportpályájára és a mögötte elterülő dimbes-dombos tájra. Rózsaszín, fehér és kék jácintok virágoztak a fűben, a levegőt megtöltötte a tavasz bódító illata. Minden új életre kelt, minden megváltozott. Pont úgy, mint a lányok élete. És nem csak azért, mert a Fantasztikus Négyes – ahogy mindenki hívta őket – útjai mostantól elválnak.

Ezt a szomorú hírt most egy izgalmas, felkavaró újdonság szorította háttérbe, melyről Reese azonnal be akart számolni a barátnőinek. Az történt ugyanis, hogy Mason meg ő házassági engedélyért folyamodtak.

– Legalább a mai estét még élvezzük ki! – javasolta Marnie, akinek jellegzetes, dallamos déli kiejtését száz közül is meg lehetett volna ismerni. – Elárulom, hogy sosem bocsátottuk volna meg neked, Reese, ha az utolsó estét nem velünk töltöd.

– Még akkor sem, ha igazából megértjük rajongásodat a jóképű tengerészed iránt – somolygott Gina.

Reese-t ismerős érzés öntötte el, a forróság és az örömteli várakozás keveréke. A pulzusa felszökött. Mindig ez történt, ha Masonre gondolt, vagyis nagyjából három másodpercenként. Túláradóan boldog volt ilyenkor, és majd belehalt a vágyakozásba.

– Nézzetek csak rá! – törte meg a csendet Gina, és most különösen erősen érződött a brit akcentusa.

– Hogy ragyog most is az arca!

– Hát, ha engem kérdeztek, nekem ez az egész aggasztóan gyorsnak tűnik – jegyezte meg Marnie.

– Ugyan már! Ki az manapság, aki a szexszel megvárja az esküvőt? – tiltakozott Gina.

– Nem arra céloztam, hogy meg kellene várniuk – csattant fel a másik lány.

– Hát mire? Én határozott helytelenítést éreztem ki a hangodból.

Reese felsóhajtott. Mindig ez ment, már évek óta. A bájos, szőke Marnie és az éles nyelvű, barna Gina folyamatosan marták egymást. És akkor ott volt még a józan asztrofizikus-hallgató Cassie is, aki szívesebben foglalkozott az univerzum titkaival, mint hogy férfiakra pazarolja az idejét.

Mondd meg nekik, Reese! Mondd meg nekik, hogy pár nap múlva férjhez mész!

Bár talán okosabban teszi, ha először felkészíti őket a nagy hírre...

– Mason az igazi – jelentette ki eltökélten, mivelhogy ebben meglehetősen biztos volt.

Hirtelen csend támadt, majd a három barátnő szinte egyszerre sóhajtott fel.

– Ó, egek! Hozzatok egy vödört! – nyögte Gina a szemét forgatva. – Reménytelenül romantikus vagy, Reese! Tényleg elhiszed azt a sok ostobaságot, amit a romantikus filmekben láatsz?

Reese alig tudta elrejtetni a csalódottságát. Három barátnője közül pont Ginától várta a legtöbb megértést és támogatást.

– Nincs olyan, hogy szerelem első látásra – oktatta ki Gina. – Amit így neveznek, az nem egyéb, mint testi vágy. Hiszen még csak egy hete ismered, nem tudsz róla semmit!

Reese maga is tudta, hogy mások örülségnek fogják tartani azt, amire készül. De amikor nyolc napja leült Mason mellé abban az étkezdében, a férfi azonnal elvarázsolta. Méghozzá elsősorban nem a fantasztikus testalkata, sötétbarna haja, megnyerő vonásai, hanem a csodaszép, zöldesbarna szeme, amiben csintalanság és végtelen önbizalom csillogott. Egyetlen pillantása elegendő volt ahhoz, hogy Reese tudja: csak ő kell neki, senki más.

Mason azonnal elrabolta a szívét, és kicsi esély volt rá, hogy valaha is visszakapja. Teljesen függetlenül attól, kicsoda, micsoda a szerelme. Nem fontos, hogy a szülei elszörnyednének, ha tudnák, hogy egy egyszerű tengerészgyalogos a jövőbelije, aki ráadásul Jersey lepukkant vidékéről való. Egy ilyen fickó merészelt elvenni az ő kislányuk eszét, akit születése óta úgy neveltek, akár egy hercegnőt, és arra tanították, hogy számára csak a tökéletes lehet elég jó!

– A földön hétmilliárd ember él – mondta a mindig józan Cassie. – Statisztikailag tulajdonképpen lehetetlen megtalálni köztük azt az egyetlen, aki állítólag az igazi.

– Kivételesen egyetlen Miss Szuperaggyal – biccentett közös barátnőjük felé Gina. – Mason nem az egyetlen, csak egy a sok közül. Nem mondom, finom falat, szóval nem csoda, hogy mész a libidód után. – Gina, aki nem vette észre Reese elboruló arcát, felnevetett. – Élvezd az együttléteket, amíg csak lehet!

– Te mindig csak arra gondolsz – motyogta Reese, majd felállt, hogy kivigye a konyhába a kiürült pezsgősüveget.

– Pontosan! – kiáltott utána Gina. – Olyannyira, hogy most szeretnék végre részleteket is hallani.

Reese arca lángolt, amikor a verandaajtó becsukódott mögötte, hiszen ezek a részletek ugyancsak pikánsak voltak. De a kapcsolatuk annyival több, mint pusztán testiség! Mason megváltoztatta őt, erősebb és határozottabb lett. A legmögörvább professzorától sem félt, könnyedén elviselte az anyja idegőrlő telefonhívásait, és már nem sötétnek, bizonytalannak látta a jövőt, hanem sugárzóan gyönyörűnek.

Kivett egy újabb palack pezsgőt a hűtőből, majd berakott egy csomag pattogatni való kukoricát a mikróba. Miközben a magok kipattogtak, a barátnői lesújtó reakcióin töprengett.

Miért gondolják mindnyájan azt, hogy a szex teljesen elvakítja?

Persze igaz, hogy ma reggel is pokolian nehezebbre esett elhagyni Mason ágyát. Valahányszor együtt aludtak, úgy érezte, hogy atomjaira hullott szét, és rögtön azután újjászületett. Túláradt benne az életerő és a szerelem, szinte az egész világnak tudott volna adni belőle. Nem csoda, hogy amikor Mason megkérdezte, hozzámegy-e feleségül, habozás nélkül igent mondott.

Masonhoz hozzámenni csöppet sem lesz nehéz.

Viszont beszámolni erről a családjának és a barátnőinek... Nos, az már sokkal bajosabb.

Elkészült a pattogatott kukorica, Reese egy tálba öntötte, aztán a nasival meg a pezsgővel visszatért a verandára.

– ...garantáltan csodás esküvő lesz – mondta éppen Marnie, és Reese-ben megállt az ütő.

– Kinek az esküvőjéről beszéltek? – kérdezte.

– Marnie bátyjéről – felelte gúnyosan Gina. – Mivelhogy Carter hamarosan oltár elé vezeti az aranyos kis déli barátnőjét. Mi tartott ennyi ideig? – förmedt rá szemrehányóan Reese-re. – És vajon miért házasodnak az emberek ilyen nevetségesen fiatalon? Miért teszik tönkre az életüket?

Cassie szimatolni kezdett.

– Odaégetted a kukoricát?

Gina közben magához vette a pezsgőspalackot, és miután kinyitotta, töltött a poharakba. A pillantása aztán megpihent a hosszútávfutókon, akik a sportpályán rótták a köreiket.

– Ostobaság elkötelezni magunkat – állapította meg. – Hiszen annyi a vonzó férfi! Miért ne csemegézhetnénk belőlük kedvünkre? Élvezkedjünk, aztán a lehető leggyorsabban felejtjük el őket, és jöhet a következő...

Ez azért még Gina szájából is furcsán hangzott.

– Mi a csuda ütött beléd? – jött meg végre Reese hangja.

– Semmi. – Az angol lány alig észrevehetően összehúzta magát a széken. Beletömött a szájába egy marék popcorn, aztán vágott egy grimaszt. – Égett pattogatott kukorica és francia pezsgő... Komolyan kíváncsi vagyok, hogy a te lagzid milyen lesz, Reese.

A lány összerezett. Vajon egy egyszerű esketési ceremónia a békebírónál lagzinak számít? Aligha.

– Mivel te vagy köztünk az egyetlen Park Avenue-i hercegnő, és én különben sem megyek férjhez

soha, minden ez irányú vágyamat a te álomesküvőd kapcsán fogom kielégíteni. Szóval tegyél róla, hogy világraszóló lagzi legyen.

– A nagy felhajtás mellékes, a vőlegény a lényeg – szögezte le Reese. – Én a legegyszerűbb szertartással is megelégszem.

Az általános kacaj nem volt valami hízelgő. Hát tényleg ilyen felszínes libának tartják őt a barátnői?

– Hát hogyan – felelte Gina. – Mert most is olyan egyszerű körülmények között élsz. A legtöbb egyetemista szűkös kollégiumi szobákban húzza meg magát, neked meg vettek a szüleid egy kies kis lakot a campus kellős közepén.

– Ahová hetente háromszor jön a takarítószolgalat, és még a hűtőt is rendszeresen feltöltik – tette hozzá Cassie.

– Pontosan. Szóval biztos lehetsz benne, hogy apu és anyu olyan esküvőt rittyent neked, hogy a brit királyi család is megirigyelhetné.

– Lehet, hogy most még Masonért dobog a szíved – tódította Marnie –, de bármibe lefogadom, hogy hamarosan találkozol majd egy Wall Street-i nagykuttyával, akitől a szüleid el lesznek ragadtatva, és akinek te is igent mondasz majd, ha megkéri a kezedet...

– Nem. – Reese eltökélt hangja őt magát is meglepte, nem csak a barátnőit. – Ha valakinek igent mondok valaha is, akkor csak szerelemből. – És megérintette a blúza alatt a „dögcédulát”.

Mason akasztotta a nyakába, hogy rá emlékeztesse addig is, amíg találkoznak a városházán. Az egyszerű láncon lógó fémlap a katona nevével és legfontosabb adataival drágább volt a szívének, mint egy ötkarátos gyémántgyűrű, sőt még annál a smaragd nyakéknél is drágább, melyet a szüleitől kapott a legutolsó születésnapjára.

Az ujjai rásimultak a fémlapra.

– Ha férjhez megyek, a legkevésbé sem fog érdekelni a társadalmi státusz és a pénz.

Gina felhúzta a szemöldökét.

– És mondd csak, drágám, a szüleid tudnak már erről?

– Nagykorú vagyok – szögezte le Reese, aki úgy döntött, mégsem szól az esküvőről a barátnőinek.

– Nincs szükségem az engedélyükre ahhoz, hogy férjhez menjek. – Azzal megemelte a poharát, és témát váltott: – Igyunk az utolsó közös éjszakánkra!

– Az utolsó közös éjszakánkra! – A lányok mind koccintásra emelték a pezsgőspoharaikat.

– Ugye tudjátok, mennyire szeretlek benneteket? – sóhajtotta Reese, miközben körbehordozta a pillantását a hölgykoszorún. A barátnői meg fogják neki bocsátani a titkolózását, ebben biztos volt. Hiszen ha már Mrs. Mason Hicks lesz, azonnal közli velük a nagy újságot. – És ne higgyétek, hogy ez a búcsú most a Fantasztikus Négyes végét jelenti. Épp ellenkezőleg. Ez csak a kezdet.

1. FEJEZET

Reese egy alacsony dobogón állt az elegáns szalon közepén, körülötte tizennyolcadik századi antik berendezési tárgyak. Idegesen simított végig a fehér szaténfűzőn. Az esküvői ruha szorosan a derekára simult, hogy aztán egy sokrétegű túllrengeteg formájában érje el a földet. Csupán egyetlen apró probléma volt az öltözéssel: mellben sajnos kifogyott belőle.

Milyen igazságtalan, hogy az ember lánya, ha fogy egy kicsit, mindjárt a mellméretéből veszít! Reese megemelte a keblét.

– Hagyd a csudába! – Alig lehetett érteni, amit Amber mondott, mert a szája tele volt gombostűvel. – Majd szerzek egy kis képviselőfánkot.

– Ennyit tudsz mondani erre, te, aki a varrónőm, a leendő sógornőm és a koszorúslányom vagy egy személyben? Ha a melled összement, egyél képviselőfánkot?

A vörös hajú lány elpirult.

– Még nem is vagyok a bátyád menyasszonya.

– Még nem. De ez csak idő kérdése.

Amber kivette a tűket a szájából.

– Pillanatnyilag azonban a te esküvődről van szó. És ha így folytatod, akkor hamarosan nem lesz mivel kitölteni a ruhádat. Ez a fűző úgy fog kongani az oltár felé vezető úton, mint egy üres vödör. – Megtűzte a ruhát Reese hóna alatt, aztán folytatta: – Megmondtam neked, hogy ne idegeskedj folyton, mert abból baj lesz. Nem is értem, miért kellett belefolynod a napi ügyekbe. Hiszen megbízhatok egy esküvőszervezőt, nem? Mindent neki kellene intéznie.

– Ne is mondd, az a nő az örületbe kerget! Szerintem valahol útközben elfelejtette, hogy kinek az esküvőjéről is van szó. – Reese kifújta a frufruját az arcából. – A legtöbb időm arra megy el, hogy próbálok érvényt szerezni a kívánságaimnak.

– Be kellene fejezned ezt az állandó küzdelmet, különben az esküvőig még egyszer be kell majd vennünk a ruhádból. Pedig már csak hat nap van hátra.

Hat nap! Már egy hét sem áll a rendelkezésére, hogy a nagy napon minden úgy alakuljon, ahogy az a nagykönyvben meg van írva! Reese-nek megint elszorult a torka, de elég volt kipillantania az ablakon a Bellington-birtok csodás parkjára, és máris kezdett megnyugodni. Júniusban Hamptons mindig gyönyörű volt. A huszonöt szobás, több mint kétszáz éves villát körülvevő parkkal is csodát tett a sok tavaszi eső, minden zöldellt és virágzott.

Reese-t egy kastélyra emlékeztette a birtok.

Kétségkívül sikerült megtalálnia a tökéletes esküvői helyszínt.

És nem feltétlenül az elegáns, antik berendezés vagy a falakon lógó festmények miatt. Nem is a tetőn található romantikus tornyok befolyásolták Reese döntését. A park persze alkalmas volt szabadtéri esküvő lebonyolítására, és a háznak volt egy komoly hűtőkamrája, ahol a jégszobrokat tárolhatták. De ami a legnagyobb súllyal esett latba, az a ház hangulata volt. Az a könnyedség és derű, ami a Bellington-kastély minden szögletéből áradt.

Két éve voltak jegyesek Dylannel, és most a megfelelő férfihoz megtalálta a megfelelő helyszínt is, hogy megülhessék a megfelelő lagzit.

Reese elégedetten felsóhajtott.

Ez az esküvő aztán nem olyan lesz, mint az a bizonyos első házasságkötés a kis polgármesteri hivatalban! Amikor egyszerű nyári ruhát viselt, Mason meg egyenruhát, és mindketten neveltségesen boldogok voltak...

Az emlékekkel együtt azonban rátört a régi fájdalom és düh is. Reese összeszorította a száját. Az akkor volt, ez meg most van, gondolta dacosan.

Dylannel tökéletesen összeillettek. Remek csapatot alkottak, és nem csak munkahelyi értelemben – Reese ugyanis Dylan családjának alapítványánál dolgozott, jótékonyági projekteket vezényelt

le –, hanem a magánéletben is. Csodásan kiegészítették egymást.

Dylan megérdemel egy tökéletes esküvőt. És tulajdonképpen Reese is. Legalább másodszorra...

Lepillantott a dekoltázsára, belenyúlt, és megpróbálta kézzel kissé feljebb emelni a bal mellét.

– Az nem segít. Az ikrek jócskán alultápláltak lettek.

A férfihang hallatán Reese lélegzete elakadt, a szíve a torkáig ugrott, és úgy vert, hogy ő megszólalni sem tudott. Dermedten nézte a tükörből az ajtóban megjelenő szálal alakot. Mason Hicks zavartalan nyugalommal pillantott vissza rá.

Reese hunyorgott egy sort. Remélte, hogy csak a képzelete játszik vele. Nyilván nem ritka, hogy a menyasszonyok hallucinálnak idegességükben, ahogy közeledik a frigy napja. De Amber döbönt ábrázata sajnós arról tanúskodott, hogy képzelgésről szó sem lehet, valóban a volt férje áll az ajtóban.

– Ikrek? – visszhangozta ostobán, értetlenül.

– Aha – villant meg pajkosan Mason zöldesbarna szeme, melyet még mindig hosszú pillák kereteztek. – Más szóval a lökhárítóid, kedvesem.

Megindult feléje, és mire a lány feleszmélt, már ott állt előtte, egészen közel. Az illatát is érezni vélte, ahogy levegőt vett.

– De cicinek is mondhatjuk.

Ez a szó megtörte a varázst, Reese megrázta magát, és dühösen meredt Masonre. Évekkel ezelőtt rabja volt ennek az embernek, de azóta teljesen megváltozott. Érettebb lett, okosabb.

– Amikor utoljára találkoztunk, még sokkal gömbölyűbb voltál azon a tájékon. Rászokhatnál a képviselőfánkra.

– Látod, épp ezt mondtam én is. – Amber érdeklődéssel pillantott a férfira. – Bár a fagyis is jó megoldás lehet ebben a helyzetben.

Mason ajka mosolyra húzódott.

– Reese a *crème brûlée*-t szereti.

Amber viszonzta a mosolyt.

– Igen, tudom. Ropogós karamellel a tetején.

Ekkor a férfi ismét Reese-re szegezte a tekintetét.

– Meglep a találkozás, Park Avenue-i hercegnő? – Az ismerős, szexi félmosoly és a régi, évődő becenév különösen szürreálisá tették a jelenetet.

Reese egyáltalán nem örült Mason váratlan felbukkanásának. Erőt kellett vennie magán, hogy visszafogja a temperamentumát. Miért jött ide a volt férje? Mit akar tőle ennyi év után? És miért pont most kellett felbukkannia?

Próbált hűvös közönyt vegyíteni a hangjába, miközben így szólt:

– Amikor legutóbb láttalak, épp elhajoltál a dögcédulád elől, amit hozzád vágtam.

– Hiába, mindig is elég jól céloztál.

A lány vágott egy grimaszt.

– A baseballütőt kellett volna hozzád vágnom.

– Tény, hogy azzal nagyobb nyomatékot adtál volna a válási szándéknak. – A férfi szeme körül elmélyültek a ráncok, ahogy elmosolyodott. – Hogy is fogalmaztál? Kibékíthetetlen ellentétek?

– Jobban megfelelt volna a valóságnak, ha azt írjuk, hogy elmúlt az átmeneti elmezavar.

– Vagy a testi vágy okozta beszámíthatatlanság. – Mason most egyenesen Reese szemébe nézett, és elgondolkodó arcot vágott. – Olyanok voltunk egymásnak, mint a kábítószer.

Reese irdatlan nyomást érzett a mellkasán, alig kapott levegőt. Nem elég, hogy Mason még mindig istenien néz ki, most még a régi emlékek is előbukkannak a feledés homályából? Hogy milyen volt, amikor még szerették egymást... Mielőtt minden tönkrement volna köztük...

Pontosabban, mielőtt Mason mindent tönkretett volna.

Ne felejtse el, hogy akkor megesküdtél: soha többé...

– A szex nem is hasonlít a drogokhoz – tiltakozott, pedig akkoriban, tíz éve még ő is úgy vélekedett, mint a férfi. De sokat tanult az akkor elkövetett hibáiból. Ma már nem hagyta, hogy a hormonjai irányítsák. – Szerintem inkább a futóhomokra emlékeztet. Halálos csapda a lelki béke és a józan